

Barbara Kuipers

Niet te filmen

‘Hou je bek, kleine kutkabouter!’ De spuugspetters vliegen in mijn gezicht en het schreeuwende hoofd van de man naast mij komt angst-aanjagend dichtbij. Ik schrik van de priemende roodomrande ogen die me van achter zijn beslagen bril woedend aankijken. Hij is een jaar of drieëndertig, heeft iets van een intellectueel met zijn fluwelen colbertje en zware montuur, en er hangt een alcoholwalm om hem heen.

Langzaam voel ik een driftige woede in me opkomen. Wat denkt die gast wel? Ik probeer hem alleen te kalmeren. En ik ben misschien klein, maar ik laat me met mijn 1 meter 56 geen ‘kabouter’ noemen! Net als ik van plan ben terug te gaan schelden, staat hij onverwachts op. Zijn armen maaien zonder enige controle door de lucht.

‘We gaan allemaal ten onder boven dit godvergeten pindaland!’ briest hij.

Wat een paniekzaaier. Maar de turbulentie is heftig, en de man heeft veel te veel gedronken. Hij hoort waarschijnlijk bij de crew, dus ik kan hem maar beter te vriend houden. Behoedzaam doe ik een laatste poging: ‘Rustig nou, natuurlijk storten we niet neer.’

Weer die woedende blik. Het vliegtuig rammelt beangstigend en

een mannenstem brabbelt iets onverstaanbaars door de intercom. Ik probeer mezelf gerust te stellen, er gebeurt vast niks. Over een half uurtje land ik in Phuket voor mijn nieuwe sensationele klus als televisieverslaggever. Wie had dat gedacht toen ik een half jaar geleden afstudeerde aan de School voor Journalistiek?

Ik ben natuurlijk ook een toptalent: tweeëntwintig jaar jong met al een uitmuntende televisie-uitzending op zak, een korte documentaire over een gehandicapte jongen die ik maakte tijdens mijn stage voor de VPRO. Er kwam een lovende recensie in de krant en leraren noemden me 'de grote belofte'. Zelfs mijn ouders waren een soort van trots toen ik mijn diploma in ontvangst nam, hoewel ze als echte kwekers de televisiewereld eigenlijk he-le-maal niks vinden. Ze zien me liever trouwen met de zoon van de tomatenboer verderop en lesgeven op een basisschool met lieve kindertjes.

Nadat ik een half jaar geleden mijn diploma ontving, begon ik vol goede moed te solliciteren. Dertig brieven en vier vruchteloze gesprekken later had ik nog steeds geen baan: te jong en te onervaren, was het commentaar. Toen kwam out of the blue deze kans: een verslaggeversklus voor het programma *Love Island!* Weliswaar geen documentaire, maar hé, het is in ieder geval werk. Bovendien maakt de producent van *Love Island* ook *Asian Express*. En welke televisiemaker heeft dat reisprogramma niet op zijn verlanglijstje staan? Ik weet het zeker: dit is het begin van mijn glorieuze carrière.

'*Take your seats and prepare for landing.*' De Thaise steward die wat sullig met een microfoon in zijn hand staat, doet zijn best om zich verstaanbaar te maken.

'Grappig, dat gebrekkige Engels,' glimlacht Maureen, het meisje rechts van me. Ze is zevenentwintig, een beetje gezet, goedlachs en ze kent net als ik niemand van deze productie. Na jarenlang voor een

saai maar goed bekeken consumentenprogramma te hebben gewerkt, wilde ze eens iets heel anders. Ze heeft me toevertrouwd dat ze, net als ik, geen idee heeft van wat haar te wachten staat en dat scheidt natuurlijk een band. Maar laten we eerlijk zijn: een entertainmentprogramma maken op een tropisch eiland, hoe vervelend kan dat zijn?

‘Ik ben in ieder geval blij dat we gaan landen,’ fluister ik. Ik durf nog steeds niet luid te praten, bang dat die freak aan de andere kant weer gaat flippen. ‘Wie is die gek eigenlijk?’

Maureen trekt een gezicht. ‘Ik hoorde net dat hij de eindredacteur is.’

De moed zakt me in de schoenen. Shit, die vent wordt mijn baas. Als dat maar goed gaat. Het verbaast me wel. Hij ziet er helemaal niet uit als een televisiemanager, meer als een boekhouder of schrijver. In ieder geval niet als de hoge pief van een veelbesproken realityshow. Maar wat weet ik ervan, ik ben zo groen als gras. Er is me tijdens mijn sollicitatiegesprek op het hart gedrukt dat ze normaal gesproken nooit zo’n onervaren verslaggever meenemen naar het buitenland en dat ik mezelf moet bewijzen. Mijn taken bestaan hoofdzakelijk uit het afnemen van interviews met de kandidaten, en de camera- en geluidsman zo aansturen dat er sappige scènes op tape komen te staan. Ik heb nog geen idee hoe, maar dat ik deze klus tot een goed einde zal brengen, staat vast.

Luidruchtig stommelt de crew het vliegtuig uit. Het is een mix van mannen en vrouwen tussen de vijftientig en veertig jaar in hippe maar een beetje slonzige kleding; het valt me op dat de meeste ontzettend dronken zijn. De groep bestaat uit vijfenveertig mensen: acht verslaggevers, tien producers, een productie leider, twee presentatoren, twee stylisten, vier decorbouwers, acht cameramannen, acht geluidsmannen en twee eindredacteurs. Ik ben duidelijk de jongste, maar niet de lelijkste, al zeg ik het zelf. Ik mag er met mijn slanke

figuur en lange blonde dreadlocks best zijn. Misschien moet ik mijn charme maar een beetje in de strijd gooien om mijn gebrek aan ervaring en kennis te compenseren, bedenk ik terwijl ik met de meute de slurf door stommel.

De benauwde lucht in de aankomsthal valt als een warme deken over ons heen. Het is opvallend rustig op dit kleine vliegveld. Hier en daar staan wat Thaise mannen doelloos voor zich uit te kijken, er zijn geen eetkraampjes en wij lijken de enige westerlingen te zijn. Een beetje dizzy speur ik naar mijn tas op de bagageband. Ik heb amper geslapen van de zenuwen en in het vliegtuig een beetje overgegeven.

‘Leuk haar voor een schaa!’ schampert een knappe donkere jongen met een zwaar Vlaams accent.

‘Dank je. Ik weet dat ze in België nogal achterlopen qua mode, maar fijn dat jij wel weet wat dreads zijn!’ antwoord ik fel.

‘Kalm aan, het was maar een grapje, ik vind u wel een schoon meisje. Draaien wij met elkaar?’

‘Geen idee, ben jij cameraman dan?’

‘Nee, klankman, of geluidsman zoals jullie Nederlanders dat noemen. Is dat uw koffer?’ giechelt hij, ook al dronken. Ik begin hem bijna aardig te vinden als hij ongevraagd mijn roze tas met bloemetjesprint van de band sjort. Opeens word ik aan mijn mouw getrokken door een lange kale man in een soort legeroutfit die met zijn autoritaire uitstraling de hele ruimte van de hal onder controle lijkt te kunnen houden. Het is duidelijk iemand met een hoge rang, want iedereen draait zich om en staart ons aan. Terwijl ik koortsachtig probeer te bedenken wat de man van me zou willen en welke functie hij binnen de crew heeft, kijkt hij me onderzoekend aan en bast in een soort militaristisch staccato: ‘Pieterse?’

‘Ja... Sophie. Sophie Pieterse,’ stamel ik.

‘Jij gaat niet mee in de bus naar het hotel, jij blijft op het vliegveld samen met Rick!’ Hij praat in korte afgemeten klanken en wijst naar een lange blonde jongen aan de andere kant van de bagageband.

Heb ik het nu al verpest? vraag ik me af.

‘Jullie wachten hier de kandidaten op, begrepen?’ vervolgt hij terwijl hij zijn blik in mijn ogen boort. Ik knik.

De kandidaten, ja natuurlijk, die komen vandaag ook aan; tenminste: de helft. De singles komen als eerste. Tijdens mijn sollicitatiegesprek is het me netjes uitgelegd door een zorgvuldig opgemaakte dame van personeelszaken.

‘In *Love Island* ondergaan vier koppels een liefdestest. Ze krijgen een fantastische vakantie aangeboden op een tropisch eiland, maar: gescheiden van elkaar. De mannen worden in een luxeresort ondergebracht en de vrouwen in een mooi hotel aan de andere kant van het eiland. Vervolgens proberen twaalf sexy singlemeiden de mannen te verleiden. Voor de vrouwen zetten we twaalf gewillige jongemannen in.’

Ik wist voor ik op gesprek kwam natuurlijk al om wat voor programma het ging; het was al drie seizoenen op de buis geweest en Sabine, mijn studiemaatje en kamergenoot, keek bijna altijd. Net als Frits, mijn beste vriend. Ze smulden het meest van de ‘kampvuurmomenten’, als de presentator met de vrouwelijke kandidaten rond een kampvuur zat en op een laptop liet zien in hoeverre hun geliefden al vreemd waren gegaan. Eén strelende hand over een rug en een vragende blik in zware slow motion, en sommige vrouwen veranderden al in hysterisch jankende furies.

‘Uiteindelijk is nog maar één iemand écht vreemdgegaan in *Love Island*’, vertelde de personeelsdame. ‘Dit jaar draaien we het vierde seizoen en de zendercoördinatoren hebben om meer spektakel ge-

vraagde. Er moeten zeker twee kandidaten vreemdgaan. Dus het wordt hard werken, dat begrijp je wel!’ Ze keek me afwachtend aan. Ik knikte maar had geen flauw idee wat ze precies bedoelde. En vooral niet hoe ik met hard werken voor elkaar zou moeten krijgen dat kandidaten vreemd zouden gaan.

‘Je begrijpt dat ik kom voor de functie van verslaggeefster en niet voor die van verleidster?’ opperde ik voorzichtig. De vrouw begon te lachen.

‘Natuurlijk, grappig. Ik weet dat dit je eerste realityprogramma is, maar je zult vanzelf wel ondervinden hoe je als verslaggever de kandidaten een beetje kunt sturen. Over twee weken vertrekken we, de opnames zullen in Mexico plaatsvinden. Je hoort van ons.’

Twee dagen later kwam telefonisch het verlossende woord: tot mijn grote verbazing was ik aangenomen. Sabine was door het dolle heen en liet me beloven dat ik alles tot in detail zou vertellen zodra ik terug was. Mijn ouders waren minder enthousiast.

‘*Love Island*, is dat niet dat ranzige programma waarin iedereen het met elkaar doet?’ vroeg mijn moeder.

‘Het is ook niet mijn favoriete programma, maar het is in ieder geval werk. En ik zit lekker een maandje in een warm land.’

‘Nou ja, je moet het zelf weten, het is jouw beslissing. Laat wel even een adres en telefoonnummer achter waar we je kunnen bereiken, in... eh, Mexico zei je toch?’

Dat was twee weken geleden. Het is nu 16.00 uur Thaise tijd. Ik ben met de blonde jongen op het vliegveld achtergebleven. Voor een vliegveld stelt het overigens niet veel voor. Een landingsbaan en een krakkemikkig gebouwtje dat zowel aankomst- als vertrekhal is. Terwijl ik op een bankje onder een palmboom wat voor me uit zit te staren, verruilt de jongen zonder gêne zijn spijkerbroek voor een zwem-

broek met hawaiïprint. Hij houdt er gelukkig wel zijn boxershorts bij aan. Ik moet zeggen dat hij behoorlijk aantrekkelijk is. Hij heeft een gespierd lijf, een brede witte lach en ondeugende blauwe pretoogjes.

‘Ik heb me nog helemaal niet voorgesteld. Welkom in Phuket, ik ben Rick, verslaggever,’ zegt hij ineens.

‘Hoi, Sophie, ook verslaggever.’ Ik geef hem een hand. ‘Jij bent de eerste die ik vandaag tegenkom die niet stomdronken is!’ Ik probeer het ijs te breken. Rick lacht als een boer met kiespijn.

‘Ja, achteraf gezien had ik me beter ook kunnen bezatten, dan hoefde ik nu niet op die kutkandi’s te wachten!’ Ik kijk hem niet-begrijpend aan. ‘Ach, je bent natuurlijk nieuw. Jij valt in voor Judith, hoorde ik? Die kon op het laatste moment niet. Jij bent toch pas een week geleden benaderd?’

‘Twee weken.’ Ik voel me dom en naïef; ik ben dus aangenomen omdat iemand anders op het laatste moment afzei.

‘Luister,’ vervolgt Rick terwijl hij op het bankje naast mij neerploft. ‘Ik zal je een beetje inlichten. De meesten van ons zijn voor de derde keer van de partij. De eerste keer is altijd het zwaarst. Je wordt als verslaggever sowieso uitgemolken, maar als eerstejaars is het helemaal bagger. Wat is je dagprijs?’

‘Euh, 275,’ lieg ik er 25 euro bovenop.

‘Dan ben je dus afgezet, gemiddeld krijgen de verslaggevers 350 euro per dag.’

‘Maar dat is toch hartstikke veel, ik was al blij met 275!’ reageer ik verbaasd.

Rick kijkt me wat meewarig aan. ‘Niet als je bedenkt dat je hier een maand lang dag en nacht werkt. Geloof me, aan het eind van de rit ben je zo gesloopt dat je vervolgens wekenlang op je bed blijft liggen. En als je het nog niet had begrepen: deze productie wordt zo goed-

koop mogelijk gemaakt. Wat ze aan geld uitgeven om de kandidaten te vermaken en de show er op televisie zo vet mogelijk uit te laten zien, korten ze op het personeel; op ons dus. Je komt straks waarschijnlijk in een ranzige hotelkamer terecht, die je vaak ook nog moet delen met een collega. Er wordt je een maand lang slecht voedsel voorgeschoteld, dat je in tien minuten naar binnen moet schrokken. Nou goed... je ervaart het straks zelf wel. En waarom denk je dat we ineens naar Thailand zijn gegaan en niet naar Mexico, wat tot twee weken terug nog het plan was?’

‘Tja, dat vond ik ook apart, vooral omdat Phuket nog geen twee maanden geleden door een tsunami is getroffen.’

Rick grijnst. ‘Juist omdat Phuket door een tsunami is overvallen, zijn wij hier! Die Thai hebben een klein stukje van hun stranden enigszins opgeknapt. Daar gaan wij filmen omdat het geen reet kost. De resorts zijn vrijwel gratis en de bevolking wil ons voor een habbekrats helpen, blij dat er weer westerlingen komen. De vlucht was ook spotgoedkoop!’

Beteuterd kijk ik voor me uit. ‘Dat klinkt allemaal wel heel zwartgallig.’ Ik merk dat ik een klein stemmetje heb.

‘Het valt wel mee hoor, als je er maar het beste van maakt. Trek je niet te veel aan van de eindredacteuren met hun gezeur, en geniet van de zon, de omgeving en...’ hij zwaait om zich heen met het bierblikje in zijn hand, ‘... drink! Als ik dronken was geweest, had ik nu niet op die verdomde kandi’s hoeven wachten. Ik zal zo wel een sms’je krijgen in welk hotel we die apen moeten dumpen!’

Rick biedt me een sigaret aan, die ik dankbaar aanneem. Ik inhaal diep. Gewoon mijn verstand op nul zetten en mijn best doen, denk ik. Die vier weken zijn zo voorbij.

Vijf sigaretten en een gedeeld blikje bier later klinkt er in de verte

een ronkend geluid. ‘Dat moeten ze zijn!’ puft Rick. Hij is flink aan het zweten en de geur die hij verspreidt doet me ernstig twijfelen aan mijn eerdere veronderstelling dat hij nuchter was. Vooral omdat-ie nog geen vijf minuten geleden midden op het vliegveld tegen een palmboom ging staan pissen.

Het vliegtuigje dat steeds dichterbij komt, is beschilderd met bloemen en planten in allerlei felle kleuren; het lijkt net een grote vogel. Ik vraag me af of het er daardoor geruststellend vrolijk of juist minder betrouwbaar uitziet.

‘Laat die kandidaten maar komen,’ zucht Rick.

Helemaal mee eens. Ik verlang naar een bed en het kan me niet schelen hoe ranzig die hotelkamer is.

‘Aloha!!!’ snerpen de stemmen van drie hoogblonde meiden door de aankomsthal. Achter hen volgt een bontgekleurde stoet giechelende jonge meiden. Ze zijn allemaal heel bruin en heel bloot, met korte glitterrokjes en topjes in knallende kleuren boven hoge laarzen of pumps. Ordinaire types, dat is duidelijk, maar er zitten wel een paar heel mooie meisjes bij.

‘Goeie oogst,’ mompelt Rick naast me. Ik kijk naar mijn eigen kloffie. Ik zal er in dit bezwete joggingpak niet echt appetijtelijk uitzien.

Even later arriveren de jongens. Ze zijn jong, nog jonger dan ik; ik schat sommigen niet ouder dan achttien. Trendy spijkerbroek laag op de heupen, duur boxershort eronder en de haren strak in de gel. Een van hen knijpt een langbenige, donkere schone die uitdagend voor hem loopt in haar bil, waarop ze hem luid kirrend om zijn hals vliegt.

‘Hé mannen, rustig nou. Dames, ga jullie koffers maar uitzoeken op de band. En mannen, blijf even hier, dan roken we nog een sigaret!’

Het forse meisje dat de orders uitdeelt, slaat haar ogen ten hemel als Rick en ik naar haar toe lopen.